

Tale 1. Maj Giuseppe D'Oriano

3F, tillidsmand

Jeg arbejder et sted, som alle københavnere kender, som de fleste har en holdning til – et sted, som også holder nogen vågen om natten. Københavns Metrobyggeri. Bag de grønne vægge er indgangene til de store tunneller, hvor vi borer og baner vej for den nye metro. Det er et stort anlæg, og jeg er stolt over at være med til at bygge Københavns nye metrolinjer, men mere stolt over at være tillidsrepræsentant for mine kollegaer.

Som I sikkert kan høre, har jeg ikke boet i Danmark hele mit liv. Jeg er født og opvokset i Napoli i Italien, hvor jeg er den næst yngste i en børneflokk på 8. Jeg var bare 14 år, da begyndte jeg i byggebranchen. Senere blev jeg uddannet landmåler – en uddannelse, som har givet mig arbejde på mange spændende byggeprojekter i mit hjemland.

Da krisen kom i 2008, blev jeg og mine kolleger i Italien hårdt ramt. Mange blev arbejdsløse, og vi mistede vores indkomst. Vores familier blev hårdt ramt. Vi var alle i samme båd. Dømt til et liv uden muligheder.

Min datter skulle ikke vokse op i en tilværelse, hvor der var flere stopklodser end muligheder. Derfor flyttede jeg med min danske kone til Danmark for kun fire år siden i håbet om en lysere fremtid for vores familie.

Når man kommer til Danmark og ikke taler dansk, kan det være ganske svært at komme ind på arbejdsmarkedet. Heldigvis fik jeg hurtigt arbejde på metrobyggeriet, hvor rumænere, italienere, grækere, polakker og portugisere arbejder side om side. Man kan vist godt sige, at vi er en international forsamling – men med jord og snavs fra borryngerne ligner vi hinanden.

De færreste af os kommer fra et land, der er bygget af en stærk og stor fagforening. Måske er det også derfor, at det har kunnet lade sig gøre, at vi på metrobyggeriet har nogle lidt kedelige Danmarks-rekorder:

- Vi er den arbejdsplads, der har flest påbud på dårligt arbejdsmiljø
- Vi er den arbejdsplads, der har haft den største sag om social dumping – pause – som vi vandt!

Alt det har kun kunnet lade sig gøre, fordi vi, der arbejder på metrobyggeriet, ikke kender den danske arbejdsmodel. Fordi vi ikke kender vores rettigheder og helt enkelt loven. Selvom jeg

ikke kender hele den danske model, kunne jeg alligevel mærke, at tingene ikke var, som de burde være. Derfor søgte jeg hjælp hos min fagforening 3F og begyndte i pauserne at fortælle kollegerne om vigtigheden af stå sammen. Og værdien det har at være medlem af en fagforening. Det var til tider hårdt arbejde – men det er det hele værd.

I dag er 45% af mine kollegaer i SELI med i fagforeningen. Vi er mange der er med i det faglige fællesskab. Jeg er drevet af en tro på, at hvis vi vil skabe en bedre arbejdsplads, så skal flere være medlem af fagforeningen. Og vejen til det, var oplysning og viden om fagforeninger og den danske model. Ser I, mange af mine kolleger, kommer fra lande, hvor fagforeningerne ikke står lige så stærkt. Nogen har måske en opfattelse, fra deres hjemland, at fagforeninger er korrupte. Sidste år, begyndte jeg, sammen med min fagforening, at lave kurser for mine kolleger om den danske model. Efter kurset forstår mine kolleger, hvorfor vi skal kæmpe sammen og at den danske model også handler om demokrati. Som medlem af fagforening, får vi nu indflydelse på vores arbejde. Det betyder meget for mig, at vi kan bestemme over vores hverdag, og samtidig have tid til familien.

I SELI, hvor jeg arbejder, har vi igennem dialog og forhandling, skabt en god arbejdsplads. Vi kan forhandle gode arbejdsforhold, løntillæg og ferie. Det er et klart bevis på, at

oplysning, demokrati på arbejdspladsen og viden om den danske model, har løst de problemer, vi tidligere havde.

Så 1. maj handler for mig om fællesskab, solidaritet og åbenhed. Jeg er glad for at kæmpe med mine rumænere, italienere, grækere, polakker og portugisiske kolleger, og ikke mindst sammen med alle her i dag. Og sammen skabe et bedre arbejdsmarked og stoppe social dumping.

Tak for ordet